

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **A. S.**, zastoupena Mgr. Janem Švarcem, advokátem se sídlem Vodičkova 695/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2021, č. j. 4 Ad 15/2020 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 5. 2021, č. j. 4 Ad 15/2020 - 25, zamítl žádost žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty pro podání žaloby (výrok I.), odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, č. j. MPSV-2020/14931-911, jako opožděnou (výrok II.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

II.

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti výrokům II. a III. usnesení městského soudu v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[3] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že „skutečnosti uvedené stěžovatelkou pro prominutí zmeškání lhůty jsou vážným omluvitelným důvodem. Navíc namítá, že k prokázání těchto skutečností navrhla svůj výslech, tento důkaz však soud neprovedl, ačkoliv bylo důvodné jej provést. Totéž se týká skutečností ohledně okolností

kontaktování právního zástupce. Pokud stěžovatelka netvrdila či neprokázala některé skutečnosti, měl ji soud vyzvat podle § 118a soudního řádu správního, to však neučinil. Nakonec stěžovatelka namítá, že není důvodný důvod, že ¾ lhůty pro podání žaloby uplynuly již před nouzovým stavem. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze u jakékoli lhůty nutit účastníka, aby z opatrnosti podával podání již na začátku lhůty; pokud je objektivně účastníkovi znemožněno podání učinit byť poslední den lhůty, je to důvodem pro prominutí jejího zmeškání.“

III.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jestliže bylo žalobou napadené rozhodnutí stěžovatelce doručeno dne 26. 1. 2020 a žaloba byla podána dne 1. 6. 2020, je zřejmé, že žaloba byla podána opožděně. Odmítnutí žaloby bylo proto na místě. Žalovaný dále poukázal na to, že stěžovatelka se v kasační stížnosti zabývá pouze důvody opožděnosti žaloby a tím, zda její důvody byly dostatečné pro prominutí zmeškání lhůty. Podle žalovaného nejsou tyto důvody předmětem nynějšího přezkumu, neboť proti zamítnutí žádosti o prominutí zmeškané lhůty kasační stížnost nesměřuje.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] V daném případě stěžovatelka napadla kasační stížností výroky II. a III. usnesení městského soudu, kterými soud odmítl její žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného pro opožděnost a rozhodl o nákladech řízení. Stěžovatelkou uplatněné důvody kasační stížnosti však nesměřují vůči napadeným výrokům usnesení městského soudu, ale proti výroku I. napadeného usnesení, jímž městský soud zamítl žádost stěžovatelky o prominutí lhůty pro podání žaloby. Rozhodnutí soudu o prominutí zmeškání lhůty podle § 40 odst. 5 s. ř. s. je rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení, a proto kasační stížnost proti němu není přípustná podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2018, č. j. 2 As 141/2017 – 19). V tomto konkrétním případě však Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkumu rozhodovacích důvodů městského soudu, neboť tyto úzce souvisí s rozhodnutím ve věci samé, jímž byla žaloba odmítnuta a řízení před městským soudem tak bylo skončeno.

[8] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.* Za běžných okolností nelze zmeškání této lhůty prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). S ohledem na nouzový stav vyhlášený v souvislosti s epidemií nemoci SARS CoV-2 na území České republiky a na řadu mimořádných opatření učiněných v této souvislosti byl přijat zákon č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastnící se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a

pokračování

občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 3 tohoto zákona platí, že *(1) zmeškala-li osoba v řízení před soudem jednajícím a rozhodujícím ve správním soudnictví lhůtu k provedení úkonu z vážného omluvitelného důvodu spočívajícího v mimořádném opatření při epidemii, které této osobě znemožňovalo nebo podstatně ztěžovalo úkon učinit, promíne soud zmeškání této lhůty podle § 40 odst. 5 soudního řádu správního i v případech, ve kterých to zákon jinak vylučuje. O prominutí zmeškání lhůty rozhoduje soud, který je příslušný k projednání zmeškaného úkonu a rozhoduje o něm. (2) Žádost o prominutí zmeškání lhůty v řízení před soudem jednajícím a rozhodujícím ve správním soudnictví z důvodu podle odstavce 1 je třeba podat do dvou týdnů od ukončení nebo zrušení mimořádného opatření při epidemii, z něhož plynulo omezení znemožňující nebo podstatně ztěžující učinění úkonu, a je třeba s ní spojit i zmeškaný úkon. Lhůta pro podání žádosti však neskončí dříve než dva týdny po ukončení nebo zrušení nouzového stavu.*

[9] Z výše uvedeného ustanovení vyplývá, že prominutí zmeškání lhůty není automatickou reakcí soudů na existenci mimořádného opatření, nýbrž je zapotřebí v každém jednotlivém případě tvrdit a osvědčit, že žadateli bylo mimořádným opatřením provedení zmeškaného úkonu „znemožněno nebo podstatně ztěženo“. Žadatel je tedy povinen tvrdit a osvědčit skutečnosti, které nasvědčují tomu, že omezení plynoucí z mimořádného opatření měly na jeho možnost provést zmeškaný úkon zásadní dopad.

[10] Stěžovatelka v žalobě toliko obecně tvrdila, že jí byla nařízena karanténa z důvodu podezření výskytu koronaviru u osoby, se kterou sdílí společnou domácnost. Tuto skutečnost nicméně městskému soudu nijak neosvědčila. Navrhovaný výslech stěžovatelky by byl za této situace proto nadbytečný, neboť existenci nařízené karantény je třeba formálně doložit příslušnými doklady. Navíc lze souhlasit s městským soudem v tom, že nic nenasvědčuje tomu, že nařízená karanténa byla v případě stěžovatelky nepřekonatelnou překážkou, která by jí znemožňovala či podstatně ztěžovala podání žaloby v zákonné lhůtě. Ze spisu je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno do její osobní datové schránky, kterou tato běžně používá pro komunikaci se státními orgány. Rovněž je zdejšímu soudu z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatelka dlouhodobě spolupracuje s advokátem Mgr. Janem Švarcem, který ji pravidelně zastupuje v soudních řízeních. Porada se stěžovatelkou mohla být tedy uskutečněna prostřednictvím telefonické či elektronické komunikace, samotné podání žaloby pak bylo možné učinit prostřednictvím datové schránky. Stěžovatelka ve své žalobě ani v kasační stížnosti přitom netvrdila žádné skutečnosti, pro které by příprava a podání žaloby nemohly shora uvedeným „distančním“ způsobem proběhnout. Městský soud tak oprávněně neshledal, že by mimořádná opatření při epidemii stěžovatelce znemožňovala nebo podstatně ztěžovala včasné podání žaloby, a proto ani nepochybil, když žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání žaloby nevyhověl.

[11] K věci samé pak s ohledem na obsah kasační stížnosti postačí uvést následující. Ze spisu vyplývá a ve věci je nesporné, že žalobou napadené správní rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno dne 26. 1. 2020 do datové schránky. Lhůta pro podání žaloby tak uplynula dnem 26. 3. 2020. Stěžovatelka však podala žalobu prostřednictvím svého právního zástupce až dne 1. 6. 2020, tj. po marném uplynutí dvouměsíční zákonné lhůty. Je tedy zřejmé, že byly splněny podmínky pro postup podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy odmítnutí žaloby pro její opožděnost.

[12] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[13] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu